

[Tholstrup.]

jen komme af sig selv, men fortsætter inflationen, er det logisk, at lysten til at spare bliver mindre og mindre; så vil de fleste hellere købe i dag end vente til i morgen, hvor alt er blevet dyrere.

Inflationen kommer efter min opfattelse ikke som en virkning af kapløbet mellem løn og priser, men har sin rod i, at der fremkommer falsk købekraft ad forskellige veje, altså en købekraft, som ikke er et resultat af forudgående produktion.

Når finansministeren en gang imellem tvinges til at trække over på sin konto, fordi skatteindbetalingerne ikke følger med hans udbetalinger, virker overtrækket på samme måde, som når man poster vand i mælken; der bliver flere penge, uden at der samtidig bliver flere varer, hvorfor de enkelte pengeenheder kan købe mindre. Det går ud over folk, som har deres formue anbragt i papirværdier, selvpensionisterne og de såkaldt små sparere, i modsætning til de folk, som har deres formue anbragt i realværdier. Ja, det er ligefrem sådan, at de formueejere, som samtidig har stor gæld, får reduceret deres gæld takket være inflationen. Finansministeren får ved overtræk øjeblikkelig dækning, men forøger samtidig sin gæld tilsvarende, hvilket med andre ord vil sige, at det, som selvpensionisterne og de små sparere giver afkald på, ikke bliver til gavn for statens kasse i det lange løb, men til fordel for en anden gruppe af medborgere. Inflationen har sine tabere og sine vindere, og gevinsten for nogle heldige er nøjagtig lige så stor som tabet for nogle andre, uheldige.

Blandt de mange protester i de borgerlige blade savner man selvpensionisternes og de små spareres klager over inflationen, som stadig udhuler disse menneskers købekraft, og man savner også forargelsen over, at det virkelig er muligt gennem inflationen at skabe sig tilsvarende formuer. Fortsat inflation er alternativ til det, vi nu gennemfører, og resultatet af den tidligere med støtte fra alle de gamle partier førte politik. Vi er gået med til dækningslovene med netop det formål, at disse overtræk kan undgås.

Men der er en anden og meget større inflationskilde, og det er den, der opstår ved grundværdistigninger. Grundværdistigninger fremkommer uafbrudt, fordi der

stadig bliver flere og flere mennesker, der skal skaffes bo- og virkeplads til. Samtidig trækker grundværdistigningen andre kapitalgoder med sig. Under inflationen stiger bygningerne også i værdi, selv om de slides og forældes, men der er den forskel, at et forceret byggeri kan hæmme eller standse værdistigningen på bygninger. Dette er ikke tilfældet med jord. Det er også karakteristisk, at jordværdien siden krigen er steget dobbelt så meget som priserne. Det er derfor fejlagtigt, når nogle påstår, at jorden stiger, fordi pengene falder. Det er omvendt. Jordværdistigningen nærmer sig et par millioner kroner om dagen, og i nogenlunde samme tempo udstedes der pantebreve, som går ud i den almindelige omsætning mellem de øvrige papirværdier, og således øges papirværdiernes mængde uden tilsvarende forøgelse af realværdiernes mængde. Disse pantebreve, som er et forskud på betaling for kommende produktion mange år fremover, kan bruges som øjeblikkelige betalingsmidler, altså længe før den reelle købekraft opstår. De virker som falske penge på samme måde som overtrækene i nationalbanken, altså igen som at poste vand i mælken. Normalt opsuges de herved fremkomne falske penge af stigende priser, således at balancen mellem varefrembringelse og køb kommer af sig selv, men i visse tider er pengeudpumpningen så kraftig, at de hjemlige prisstigninger ikke kan følge hurtigt nok med og nå at opsuge de nye penge, og så søger pengene vare-dækning gennem importstigning og forstyrrer valutabalancen for en tid.

Får vi lukket for den falske købekraft og dermed standset inflationen, bremser vi samtidig overforbrug af valuta. Ægte købekraft fremkommer kun i forbindelse med varefrembringelse, f. eks. eksportvarer til at betale importen med.

Jeg håber, at den voldsomme politiske interesse, som er vakt til live i den senere tid, vil vise sig frugtbar på mange områder, så man får fremkaldt retfærdighedsfølelse og samtidig den berettigede harme over, at der listes 2 mill. kr. om dagen ud af en lang række medborgeres lommer og ned i en betydelig kortere, men heldigere række af medborgeres lommer, og her drejer det sig ikke om penge, som de uheldige senere får tilbage med renter som ved stabiliseringslånet. Der